

Máme doma stárku !

Každý rok v době hodů jsme si říkali, jaká je úžasná věc, když se skupina „mladochů“, kteří spolu většinou během roku mají maximálně společnou cestu na tramvaj, sejde a uspořádá bez nějakého velkého vnějšího zásahu tak skvělou a náročnou věc jako jsou hody.

A to jsme ještě vůbec netušili jaká je to akce. Až letos! Na jaře jsme se dověděli, že by dcera chtěla jít za stárku – proč ne, vždyť je to pěkné. Ale to jsme ještě nic nevěděli o nácvičku od prázdnin 2x týdně a v září 3x týdně, o bolavých nohách po nácvičku, o ochraptělých hlasívkách, když se učili písničky, o shánění kokard, pentlí, střípaců a věnečků. A na konci přípravy hodů schůzky každý den, domlouvání krojů, kácení, zdobení a stavění májek, navázání 1500 mašliček na rozmarýny a spousty dalších a dalších věcí, o kterých stárka začátečnice, myslím, nemá ani tušení. Kdo to nezažil v první linii myslím vůbec neví, co všechno stárka a stárky dokážou. Jak je možné, že lidé, kteří podle všeobecného názoru nemají žádné zájmy, těžko se s nimi domluví a nic na ně naplatí, se dokážou sejít, zvolit si hlavního stárka a stárku a ti dále uřídí tak složitý proces a ukočírují docela velkou skupinu lidí, na které nemají žádný „bič“?

A přece to dokážou. Klobouk dolů! I když na hlavní hodové zábavě už je na nich vidět únava, při bližším pohledu poznáme, že stárky s odřenýma a utančenýma nohama sotva chodí, ale pořád mají dobrou náladu, neodmítnou žádného tanečníka a s úsměvem berou do kola krojované děti, které si chtějí také zatančit.

Doufám, že tento hodový zázrak vydrží ještě dlouho, abychom takovou krásnou věc jako jsou modřické hody zažívali každý rok. Díky!

J.P.

foto Miroslav Hájek